

Călin Bicăzan

**Cum l-am cunoscut
pe Sfântul
Mare Mucenic Mina**

**Mărturii inedite despre
ajutorul Sfântului Mina**

Editura AGATON
Făgăraș - 2025

CUPRINS

Cuvânt înainte	3
Introducere	5
Viața Sfântului Mare Mucenic Mina	7
Cum l-am cunoscut pe Sfântul Mare Mucenic Mina	12
Minunile “clasice” ale Sfântului Mare Mucenic Mina	58
Alte mărturii despre minunile Sfântului Mina	62
Mănăstirea Sfântului Mare Mucenic Mina din Egipt	105
Biserica „Sfântul Mina-Vergu”, București	107
Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina	109
Paraclisul Sfântului Mare Mucenic Mina	121
Rugăciune către Sfântul Mare Mucenic Mina	130

sufletul prin amintirea lor. Viața lor în sine e o carte deschisă care poate fi citită doar de cei care-i caută cu adevărat. Sfântul Mina nu a lăsat niciun text scris, dar oamenii pe care i-a ajutat au datoriat să scrie ei despre sprijinul primit, iar dacă toți ar scrie măcar o pagină despre cum au fost ajutați de Sfântul Mina sau Sfântul Efrem sunt convins că volumul ar avea sute de mii de pagini, poate și mai mult.

Pentru cei care nu știu, în tradiția creștină, Sfântul Mina este receptat ca fiind cel care îi ajută pe păgubiți, pe cei care suferă nedreptăți în procese și care ajută la recuperarea lucrurilor pierdute. Dar nu doar a lucrurilor. Poate ți-ai pierdut credința în Dumnezeu și n-o mai găsești pe niciunde și nu stii pe unde s-o cauți; poate ți-ai pierdut bunătatea pe care o aveai odată și pierzând-o te-ai transformat în ceva urât și nu-ți mai poți reveni; poate ți-ai pierdut nădejdea în Hristos și-n ajutorul sfinților și trăiești cu impresia că nu te mai poate ajuta nimic. Sfântul Mina este grabnic ajutorător în toate (are și un căluț cu care umblă repede de colo-colo) așa că apelați cu încredere la acest sfânt și odată cu ajutorul de la el veți avea din nou nădejde în Dumnezeu cel viu.

Autorul

Viața Sfântului Mare Mucenic Mina

Acum mai bine de un mileniu și jumătate în urmă, în vremea împăratului roman Dioclețian, Sfântul Mina a fost ucis cu cruzime pentru că a „îndrăznit” să-și afirme credința în Hristos în loc să jertfească idolilor.

Sfântul Mina s-a născut în Egipt, nu departe de celebrul oraș Memphis care a fost capitala Regatului Vechi al Egiptului antic, străvechea urbe a faraonilor. Mama sa, pe nume Eufemia, era foarte necăjită că nu avea niciun copil și s-a rugat mult lui Dumnezeu să-i dăruiască un fiu. Într-o zi, pe când se ruga în fața icoanei Maicii Domnului, a auzit din icoană pe Preasfânta Fecioară rostind „Amin”. Eufemia și-a dat seama că acesta este un semn, iar după ce i s-a născut pruncul i-a dat numele Mina, de fapt, o anagramare a cuvântului „Amin” rostit din icoană.

La fel ca și Sfântul Efrem cel Nou, Mina a rămas orfan de mic, tatăl său a murit când avea 11 ani, iar mama sa trei ani mai târziu. După moartea părinților săi, Mina s-a dedicat postului și rugăciunii și trăirii în Hristos. Fiind robust cu trupul, Mina a intrat ca soldat în armata romană în vremea împăraților Dioclețian și Maximian, iar pentru că era un om corect, cu un comportament exemplar, el a avansat pe scara ierarhică ajungând cu grad mare în armata imperială. Mina era respectat de cei din jurul său, inclusiv de împărat. Împărații romani erau mândri de soldații lor, de cei ce le slujeau cu devotament, asta fiind și una din cheile extinderii acestui imperiu: buna organizare în plan militar. Din nefericire, Imperiul Roman, la vremea aceea, era păgân, împăratul se socotea pe sine însuși de origine divină și credea că puterea lui stă în secretul slujirii

zeităților. Mina, fiind omul lui Hristos, nu a mai putut suporta să vadă cinstirea idolească și s-a retras din armată, a renunțat la postul său și a preferat liniștea pustiuului unde se putea concentra exclusiv pe rugăciune și trăire duhovnicească autentică. Se spune că în pustiu a avut o vedenie: el a văzut cerurile deschizându-se și mulțime de ucenici purtând cununi minunate și a auzit o voce care a răsunat așa: „Tot acela care se ostenește pentru numele Domnului Iisus va primi astfel de cununi”. Din acel moment, cel care avea să devină sfânt, a luat hotărârea că așa vrea să pătimească și el pentru Domnul lui, ca un mucenic.

Peste puțină vreme, Mina a prins de veste că tocmai în orașul unde a slujit el ca ostaș se pregătește un mare praznic idolesc, cu jocuri și tot felul de priveliști la care va participa mulțime de oameni, un festival păgânesc ce nu avea nici cea mai mică legătură cu credința pe care el o trăia în pustie. Și-a dat seama că acesta e prilejul pe care îl aștepta, de a ieși în lume și a propovădui cu curaj pe Dumnezeul cel viu. Așa că Mina a pornit la drum și odată ajuns la destinație a început să propovăduiască pe Hristos și să critice idolii cu inimă de piatră care nu-și pot ajuta lor însăși, darămite oamenilor care-i cinsteau. Ighemonul cetății l-a luat la întrebări și a aflat că Mina fusese ostaș cu renume în armata romană, dar pentru faptul că nu cinstea idolilor la fel ca împăratul l-a aruncat în închisoare până a doua zi.

Martiriul Sfântului Mina

La judecata lui Mina s-a întâmplat un lucru interesant. Mai întâi Mina a fost momit cu daruri să se lepede de credința în Hristos, dar pentru că a refuzat, s-a luat hotărârea să i se impună cu forța cinstirea idolească. A fost întins la pământ și bătut cu vine de bou, până ce șiroie de sânge au ieșit din trupul

lui. Văzându-i chinurile, un oarecare Pigasie, i-a zis lui Mina, cu limbă de șarpe, să mărturisească cinstirea idolilor până la o vreme apoi să se întoarcă la credința sa, numai să scape de chinuri. Mina a refuzat propunerea și a mărturisit pe Unul-Dumnezeu, așa încât mult se mirau cel care-l chinuiau, dar fără să aibă nici cea mai mică mustrare de conștiință că fac aceasta unui om care a slujit în armata romană. Ordinul împăratului roman era clar: oricine mărturisește altă credință decât cea a împăratului să fie supus la chinuri și omorât.

Supliciuul lui Mina a continuat. A fost freat pe tot corpul julit și plin de sânge cu târsâne (împletituri din păr negru de cal sau de capră din care se fac frânghii, o țesătură foarte aspră pe care unii călugări alegeau s-o poarte direct pe piele). Este greu să ne imaginăm durerea unui astfel de chin, pe un trup deja zdrelit de atata biciuire. Apoi a fost ars cu făclii aprinse pe tot trupul, dar Mina tăcea. Ighemonul i-a propus lui Mina să-i acorde un răgaz de două-trei zile, să se mai gândească. Ori rămâne a lui Hristos și atunci va fi executat, ori „rămâi de-al nostru”. Pentru că a refuzat din nou această ofertă „generoasă”, chinuitorul a poruncit să fie așezate pe jos cuie și cârlige și Mina a fost târât prin ele, apoi bătut din nou cu vergi de plumb. Văzând că Mina nu cedează nicicum crezului său de viață, l-au dus în afara cetății și i-au tăiat capul iar trupul a fost aruncat în foc. O parte din trupul său nu a ars, iar creștinii, după ce s-a stins focul, au învelit moaștele în pânze curate, le-au uns cu arome și le-au dus în patria sa unde au și zidit o biserică în numele său și unde multe minuni au început să aibă loc.

Sfântul Mina a fost martirizat în jurul anului 304, cu doar câțiva ani mai devreme de Edictul de la Milano, emis de împăratul roman Constantin cel Mare, primul împărat roman creștin, edict prin care religia creștină intra în legalitate pe

întreg cuprinsul imperiului și care impunea stoparea abuzurilor față de creștini și abolea martirizarea acestora. Astfel, s-a întâmplat paradoxul paradoxurilor. Imperiul care a vânat atâția creștini, care a omorât atâția sfinți, în vremea căruia însuși Mântuitorul a fost pus pe cruce, a devenit într-un final un imperiu creștin. Iar asta s-a datorat și unor oameni ca Sfântul Mina care la fel ca atâția alți mucenici, nu a dat înapoi din fața greutăților și chinurilor și și-a păstrat credința nealterată cu orice risc, chiar cu prețul vieții.

Sfântul Mina este un exemplu pentru toți oamenii, de hotărâre în credință, de răbdare la vremuri de restriște, de bărbăție în fața durerilor, de slujitor adevărat al lui Hristos, de om cu probitate morală, cinstit și nefățarnic, un om absolut minunat din toate punctele de vedere. De astfel de oameni are nevoie Dumnezeu, de aceea Domnul l-a trecut în rândul Sfinților Săi, un om care a ascultat de Dumnezeu, de aceea acum Dumnezeu îi ascultă rugăciunile. Deși au trecut peste 1700 de ani de la moartea lui mucenicască, Sfântul Mina continuă să fie prezent printre oameni săvârșind multe minuni, apărându-i în special pe cei care au fost nedreptățiți cu ceva. Sfântul Mina este cinstit la data de 11 noiembrie.

Călin BICĂZAN (*Articol apărut în revista Integrama Ortodoxia, numărul 2, număr dedicat Sfântului Mare Mucenic Mina, ianuarie, 2024*)

*Icoana Sfântului Mare Mucenic Mina
(Foto: doxologia.ro)*

Cum l-am cunoscut pe Sfântul Mare Mucenic Mina

Cardul de sănătate

Totul a început cu ce era firesc: cu o căutare. Era în perioada în care lucram de acasă. Semnasem un contract de colaborare cu Editura Maxim din București, o editură care publică reviste de integrale. Eu am fost pasionat de integrale de mic copil, dezlegam la reviste pe bandă rulantă. După ce am crescut, mi-am dus pasiunea la un alt nivel: am intrat în lumea lor, a crucișologilor, a creatorilor de integrale. Desigur că munca de compunere a grilelor este cu totul diferită de dezlegarea lor, ai nevoie de alte abilități, de altă răbdare. Țin minte că dezlegam integralele colegilor în șapte minute per grilă, în condițiile în care după ce am devenit profesionist lucram și două ore ca să compun o pagină. Muncă de două ore pentru ca un dezlegător cât de cât avansat să găsească soluțiile în șapte minute. Asta este, multă lume nu-și dă seama de volumul de muncă ce se ascunde în spatele unei reviste întregi. În timp ce lucram îmi plăcea să-mi pun câte o conferință duhovnicească, să se audă pe fundal. Nu eram tot timpul atent la ce se vorbea la conferință pentru că eram absorbit de munca de creație, dar uneori ascultam cu atenție. Și întruna din zile s-a făcut să aud o conferință a teologului Danion Vasile, care spunea că atunci când căuta un lucru împreună cu fiul său, se rugau Sfântului Mina și imediat găseau ceea ce căutau. Cum adică se rugau și imediat găseau? E ca și cum există un sfânt „specializat” pe găsirea lucrurilor pierdute? Deși apoi nu m-am

mai gândit la acest subiect, totuși informația primită s-a înregistrat în minte și a ieșit la iveală când nici nu mă așteptam.

Era o zi frumoasă de vară și eu ca de obicei eram concentrat în fața calculatorului, prinzându-mi mintea cu o integrată ce nu se lăsa deloc creată. Îmi impunea foarte multe dificultăți la încrucișare, mereu se formau familii de cuvinte cu care nu aveam voie în pagină, nu le puteam scoate nicicum și simțeam că încep să mă enervez. Mai mult decât atât, maică-mea întorcea casa cu susu-n jos și mă agasa neștiind ce tot caută. O auzeam în fundal vorbind cu tata:

- Unde o fi? Unde e? Îl caut de trei zile. Sigur l-a ascuns Cristi pe undeva, s-o fi jucat cu el.

Cristi era nepoțelul meu care locuia în acea vreme cu noi în casă și micuț fiind mai avea obiceiul să ascundă lucruri, dar nu știam dacă el chiar era vinovat cu ceva. Cert e că lucrul pe care-l căuta mama nu se lăsa găsit. Vine la mine plângând, s-o ajut, că nu mai știe ce să facă.

- Îmi caut de trei zile cardul de sănătate și nu-l găsesc. Mâine mi-l trebuie la doctorița că am programare și dacă nu-l găsesc ce mă fac? Nu e pe la tine prin cameră?

Eu agitat fiind că nu-mi ieșea nicicum grila pentru care făcusem deja o manie și având perspectiva de a-mi cotrobăi mama prin cameră să mă deranjeze și mai tare și să-mi pierd concentrarea, am oprit-o zicându-i:

- Nu are cum să fie la mine în cameră, de ce ar fi aici că nu am umblat cu el?

- Dar poate l-a ascuns Cristi aici.

Amintindu-mi de conferința lui Danion i-am zis mamei:

- Știi că este un sfânt care te ajută la găsirea lucrurilor pierdute? Sfântul Mina. Dacă te rogi lui te va ajuta să găsești

cardul de sănătate. Mai am cinci minute de lucru la grila asta, lasă-mă, te rog, s-o termin și te ajut să cauți cardul.

Biserica Sfântul Stelian București

I-am zis asta cu credință zero, mai mult să mă lase să-mi termin munca. Îi spuseseam ce auzisem și eu, că doar nu te și ajută chiar acum, o să-l găsească ea la un moment dat. A plecat mama și a închis ușa. Nu au trecut cinci minute. Intră mama cu cardul de sănătate în mână.

- Uite Căline, cardul! M-a ajutat sfântul de care ai spus tu și l-am găsit.

Am rămas trăsnit locului uitându-mă cu o privire tâmpă înspre card și neînțelegând nimic, pe fața mea citindu-se o mirare de bovină nedumerită dacă să rumege informația sau să se culce la loc.

- Ia stai puțin, zic lăsând lucrul la o parte. Adică după ce ai plecat de la mine din cameră ai găsit cardul? Cum? Unde?

- Imediat ce mi-ai zis de Sfântul Mina, m-am rugat lui cu toată credința să mă ajute și eram convinsă că mă va ajuta. Am coborât scările și m-am dus în sufragerie la sertarul cu șosete că mai aveam câteva de împachetat. În timp ce făceam șosetele mi-a venit în minte un gând: „sub cățelul de porțelan nu te-ai uitat”. Am ridicat cățelul și acolo era cardul. Ca să vezi!

- Deci stai să văd dacă am înțeles bine. La nici cinci minute după ce ai plecat de la mine practic ai găsit cardul? După ce te-ai rugat Sfântului Mina ți-a venit un gând așa din senin să te uiți sub cățelul de porțelan, practic, posibil singurul loc în care nu ai căutat?

- Exact. Iată-l. După ce l-am căutat trei zile, Sfântul Mina de care ai zis tu m-a ajutat în câteva minute imediat ce i-am cerut ajutorul. Dar să știi că am avut așa ca un presentiment că mă va ajuta după ce mi-a spus tu de el.

A plecat mama lăsându-mă privind în gol: „deci dacă te rogi unui sfânt chiar te ajută?”